

прѣзъ нощта зарадъ какво трѣбва да правимъ нататъкъ.

Азъ думамъ, че по-мимо всичкото това нещастие, трѣбва и съ брошури да послѣдваме борбата. Най-сетнѣ той се склони на това, и на сутрешта азъ написохъ друга расправа, кѣто въ отговоръ на ония вѣстници, които съ критикувание на първиятъ ми членъ бранѣха власѣта на Хаджи Иванча. Написаното предадохме вторий день, тайно, на Славейковий синъ, който бѣше дошелъ да посѣти баща си, и то имаше да се печата въ нашата печатница. Но другитѣ ни приятели отъ вѣнка, рѣшили, че първото и главното било : да се отхрве г. Славейковъ отъ темницата, че нетрѣбвало отъ-ново да се дразни Мидхадъ-паша, и че брошурата да остане за по-сетнѣ. На тия резони ние немощвахме да се въспротивимъ, главно, защото нѣмахме никаква фактическа сила на-рѣка.

Но противницитѣ ни бѣха намирисали и втората тая расправа, която бѣхъ написалъ, край господина Славейкова, вѣтрѣ въ тѣмницата. Струва ми се, че бѣха пуснали вѣтрѣ шпиони, които съ съгледали договорѣтъ ни и писането. И тогазъ тѣ потичали съ нови обвинения при Мидхадъ-паша, наклеветили Славейкова, че има свръзка съ революционнитѣ комитети въ Румѣния, и че главний му сътрудникъ билъ бунтовникъ, който е въ тѣмница. На-това-отгоре издаде Мидхадъ-паша заповѣдъ, да заграбятъ всичкитѣ книги и хартии отъ печатницата на господина Славейкова и отъ къщата му, а самата печатница да се тури подъ-печать. На същата вечеръ влѣзоха заѣти въ коушѣтъ ни, и зеха Славейкова съ себе. Тѣ го заведоха на-срѣща въ „терсханата“, и го затвориша въ самотна една стаичка, въ най-крайниятъ кѣтъ отъ задниятъ дворъ, за който се отиваше прѣзъ единъ въ сградата прорѣзанъ ходникъ.